

са ясно определени, в някои случаи те може да се определят от метагруповите обединения, в други от субгруповите подразделения, а нерядко срещано явление е дадени групови названия, възникнали като професионими (напр. *Калайджи*, *Кошничари* и др.), да се отнасят до две или повече различни групи (в една или повече страни), т.е. под едно и също название може да има няколко цигански групи.

Процесите на т.нар. преферирана етническа идентичност са особено силно изразени при циганите мюсюлмани на Балканите. Големи части от тях са турско-езични (или използват и турски език, и *Романес*), и в много случаи предпочитат да се декларират (или реално се изживяват) като 'турци' – най-често в България, в Източна Македония и в Егейска Тракия (Гърция). В други случаи, напр. в Косово и Западна Македония, преферираната общност е албанската. Сходни са и процеси на приемане на езика и на идентичността на околното население при групите на т.нар. *Джоревци* в България и *Джорджовци* в Сърбия и Косово.

Сравнително доста по-малък брой цигани на Балканите принадлежат към групи, които са навлезли в тези земи по време на големите цигански миграции през втората половина на XIX в. и първите десетилетия на XX в. и които принадлежат към т.нар. ново-влашка (или северно-влашка по друга класификация) диалектна общност на *Романес*. В страните от бивша Югославия (главно Сърбия) те се наричат обобщаващо *Леяши*, а в България *Калдараши/Кардараши* (тук тяхното самоназвание е *Рром Цъганяк*, със значение 'истински роми'). В техните рамки съществуват редица субгрупови подразделения, обособени по родов или регионален принцип (таква са напр. *Златари*, *Ницулеш*, *Дудуляня*, *Тасманари*, *Жъплеш*, *Лъйнеш*, *Нямцурия* и т.н. в България).

Многобройни румъно-езични общности, самоназоваващи се *Рудари/Лудари* в България (по места се помни и старото название *Аурари*), *Рудари* в Източна Сърбия, *Беаши* в Хърватска, *Банъаши* във Войводина, *Каравласи* в Босна и т.н., живее разпръсна-